

Nylands Djurskyddsförening.

Antivivisektions-sektionen.

III.

Tvåhundra Pariserläkare om vivisektionen.

Den franska djurskyddstidningen „L'Ami des Bêtes“ har nyligen utsändt ett cirkulär till den franska hufvudstadens mest framstående läkare.

I detta cirkulär anhöll Redaktionen om svar på följande frågor:

1. Anser Ni, att vivisektionen är teoretiskt nyttig för de medicinska vetenskaperna — anatomi och fysiologi?

2. Tror Ni, att vivisektionen är oundgängligen nödvändig för undervisningen i fysiologi?

3. Universitetet i Dublin har bannlyst vivisektionen vid den medicinska undervisningen. Är icke detta ett exempel att följa?

4. Tror Ni, att vivisektionen verkligen ökar vårt vetande i praktisk Medicin, Kirurgi, Therapie och Toxicologi?

5. Om Ni är anhängare af vivisektionen, bedja vi Eder anförda de skäl, som förmå Eder att utöfva eller försvara den?

Tidningen mottog c:a 200 svar, och af dessa voro blott *fyra* till fördel för vivisektionen. Och en af dessa fyra läkare förklarar, att han sätter som vilkor för vivisektionens tillåtlighet, att experimenten skola vara *smärtfria* och att hvarje försök skall vara i detalj planlagdt och förberedt. Man borde, säger han, blott i undantagsfall tillåta denna metod, och alltid fordra förut genomarbetade undersökningar såsom grund.

Tillåtelse borde vidare endast gifvas åt särdeles framstående vetenskapsmän, *som äro kända för humanitet.*

En annan, som är anonym, och paradoxalt kallar sig „En djurens vän“ anser vivisektionen oumbärlig.

Den tredje, Dr *Bougon*, berättar från laboratoriet följande: djuren voro ytterst hängifna sina vårdare och läto gärna smeka sig af studenterna. Några, på hvilka man experimenterade med mag- och lefverfistlar, visade sig särdeles smickrade öfver den upp-

märksamhet, som visades dem. De förstodo synbarligen, att deras fall var intressant.

Denna djurens påstådda offervillighet för vetenskapens gudom motsäges af vivisektionens fjärde anhängare, Dr *Buxet*, generalsekreterare i Paris' Läkareförening, som berättar, att han i ett laboratorium på Hospital St: Louis såg en stäckars liten hund, skälvande i alla lemmar, bindas fast vid ett bräde. Man hade glömt att skona den för aningar om, hvad som förestod. Kloroform fanns icke till hands, hvarken i laboratoriet eller i hospitalets medicinförråd, och de assisterande hade icke så mycket medlidande, att de skramlade ihop en krona till kloroform för att lindra djurets martyrskap. Dr *Buxet* föredrog att gå sin väg och säger, att han bokstafligen flydde under assistenternas hånskratt.

Med undantag af dessa fyra svarade alla — nära 200 stycken — obetingadt: „Nej, vivisektionen är icke någon oundgänglig beståndsdel af vare sig anatomen, fysiologien eller den medicinska undervisningen.“ Ja, en af dem, Hedersdoktor vid L'Institut pharmacologique i Paris, svarar på frågan n:o 5 lakoniskt „tvärtom“.

Nästan alla svar, som inkommo, innehöllo därjemte energiska kommentarier till vederbörandes dom öfver vivisektionen.

Bland dessa vilja vi återgifva Dr *Deswatines* kraftiga ord: „Vivisektionen borde vara strängt förbjuden hos alla civiliserade folk och dess utöfvare straffas hårdt. Den är i själfva verket ett barbariskt bruk, grymt, absurdt och onödigt, från hvilken synpunkt man än betraktar den, från fysiologisk, praktisk medicinsk och kirurgisk, ej mindre än från terapeutisk och toxikologisk. Man kan icke nog energiskt protestera emot de ohyggliga och upprörande försök, som några utopister — utan hjärta, men hungrande efter reklam och akademisk lager — i vår tid tillåta sig. Dessa människor, ovärdiga detta namn, äro vår slägts vanära och medicinens skam.“

Dessa uppseendeväckande uttalanden gifva hopp om, att den dag närmar sig, då läkarne taga afstånd från det vetenskapliga djurplågeriet. Och detta skall blifva en afgörande seger för humaniteten.

Af 357 nederländska läkare, som i okt. 1898 tillfrågades i samma hänseende, uttalade sig 109 *emot* vivisektionen, däraf 42 för *absolut* förbud.